

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 489. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406732848/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

For den forspildte Herlighed at naae,
 Kun Røvere og Tyve kaldes naae.
 Men skjøndt for deres Værk dem Rum er givet,
 Og skjøndt de Tuuleplads har her i Livet,
 De veed, at deres Magt en Ende faaer.
 De troe og skjælve, som der skrevet staaer.
 Hvor langt endog de Kampens Tid uddrage,
 Af sikkert Nederlag dog findes Spor
 I Legionens gamle Spaadomsord:
 Er du før Tiden kommen, os at plage?

Ved Christi Seier er Djævlens overvunden,
 Og dog at friste jo endnu ham lykkes;
 Han virker fort — det Gode undertrykkes,
 Hvor var det muligt, var hans Magt forsvunden?

Ved Christi Seier til Kirken lagdes Grunden,
 Lig Djævlens Throne den af Sjæle bygges,
 Og for hver Sjæl, der vindes, ud der rykkes
 En Steen af Thronen, som holdt før den bunden.

Mens Kirken stiger, Thronen sammen falder;
 Steenhjernerne, hvorover Djævlens knæiser,
 Faae Liv og skyde Angerens Krystaller.

Tilslidst, naar levende er alle Stene,
 Naar paa sin Kirke Christus Spiret reiser,
 Er Thronen borte — Djævlens er alene.

Af Djævlens Fald gik Verdens Uro frem.
 Dengang han havde tabt med Lysets Hjem
 Det Høieste, der til en Skabning gives,
 Det Liv, hvori Lyksaligheden trives,
 Og nu Fortvivlelsen angreb ham vildt
 Med sit »fortabt, forspildt, fortabt, forspildt!
 Da — for af Naget ei at sønderrives,
 Og selv fortæres af et evigt Savn —
 Sin Qval han kasted ud i Verdens Favn.
 For Salighedens Billed at forjage,
 Forstyrrelsen til Hjælp han maatte tage;